

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **J. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 2a, Liberec, **za účasti: a) Mgr. PhDr. J. K., b) D. K., c) Š. M., d) Bc. M. M., e) Ing. R. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 – 212, o návrhu žalobkyně na předběžné opatření,

t a k t o :

- I. Návrh na předběžné opatření **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši **1000 Kč** za návrh na předběžné opatření, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2009, sp. zn. OÚPSŘ 161/2009-rozh., žalovaný zamítl mj. odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. SÚ/4620/08/HDR, č. j. SU/09/1392, jímž bylo osobám zúčastněným na řízení a) a b) vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu na pozemku p. č. X v katastrálním území M. u T., obec T., a to v rozsahu, v němž byla stavba provedena v rozporu s jejím ohlášením. Žalobkyně se poté žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Rozsudkem ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 – 212, krajský soud žalobě vyhověl, obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu následně podal žalovaný kasační stížnost.

Žalobkyně se návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 9. 2013 domáhá vydání předběžného opatření, jímž má být osobám zúčastněným na řízení a) a b) zakázáno „*jakkoli disponovat s nemovitostí do doby rozhodnutí o její existenci*“. Žalobkyně svůj návrh odůvodnila tím, že jsou dány vážné obavy, že osoby zúčastněné na řízení a) a b) pojalý záměr zcizit výše specifikovaný rodinný dům. Žalobkyně se domnívá, že v důsledku dispozičních úkonů s touto nemovitostí hrozí vážná újma, a to tím, že by narovnání

porušeného práva žalobkyně bylo nevymahatelné. Zde žalobkyně poukazuje i na údajné průtahy ze strany žalovaného.

Žalobkyně dále dodává, že stavební úřad se dopustil nesprávného úředního postupu již vydáním souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. SÚ 7919/07/HDR, č. j. SU/07/7973. Přitom do doby rozhodnutí soudu „o existenci“ uvedeného rodinného domu by mohlo dojít k prodeji tohoto domu, aniž by se o tom žalobkyně dozvěděla. Změnou vlastníka nemovitosti by došlo „*k nevymahatelnosti porušeného práva*“, protože nový vlastník by, na rozdíl od osob zúčastněných na řízení a) a b), nabyl při vkladu do katastru nemovitostí svá práva v dobré víře.

Soud může dle § 38 odst. 1 s. ř. s. předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet, byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. Ze stejných důvodů může soud uložit uvedenou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.

Nejvyšší správní soud tedy posuzoval, zda tvrzení žalobkyně uvedená v návrhu na předběžné opatření svědčí o hrozící vážné újmě, pro kterou by bylo třeba zatímne upravit poměry účastníků řízení. „Vážná újma“ ve smyslu § 38 odst. 1 s. ř. s. je neurčitý právní pojem, který soud vyloží vždy v souvislosti s konkrétními okolnostmi projednávané věci. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je možno obecně za vážnou újmu označit takový zásah do právní sféry účastníka, který představuje její natolik zásadní narušení, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel (shodně viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006 - 37, www.nssoud.cz). Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených. Ve vztahu k naplnění podmínky, dle které se musí jednat o *hrozící* vážnou újmu, musí být zřejmé, že tento vážný stav může nastat v jakémkoliv blízkém okamžiku, aniž by předtím navrhovatel měl možnost vyčerpat další opravné prostředky či nástroje, jejichž prostřednictvím by bylo možné negativním účinkům zabránit.

O takový případ se v projednávané věci nejedná. Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by v nynější věci bylo nutné poměry účastníků dočasně do rozhodnutí zdejšího soudu upravit podle návrhu žalobkyně.

Ve věci je totiž zřejmé, že v souvislosti s případnými dispozičními úkony osob zúčastněných na řízení a) a b) s předmětnou nemovitostí nemůže dojít k zásahu do práv žalobkyně, jejichž dotčení v daném řízení tvrdí. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění, je totiž závazné i pro právní nástupce (zejména případné nové vlastníky předmětného rodinného domu). V souladu s právní naukou lze říci, že daný typ správního rozhodnutí se týká jeho adresátů v podstatě kvůli jejich vztahu k určité věci (ve fyzickém smyslu slova) – v tomto případě právě k nemovitosti. Pro vydání tohoto správního aktu jsou relevantní výlučně vlastnosti oné věci, jedná se o akt *in rem* (*ad rem*). „[S]právní akty *in rem* (jsou) závazné i pro jejich právní nástupce, na něž práva a

pokračování

povinnosti z těchto aktů přecházejí. Akty in rem působí vůči každé osobě, která se ve vztahu k předmětu daného aktu nachází ve stejné právní situaci jako původní adresát“ (viz Staša, J. in Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 196). Jinak řečeno, veřejnoprávní režim předmětné stavby se nemění změnou vlastníka této stavby a eventuální prodej nemovitosti se tak práv žalobkyně, jejichž dotčení v této věci namítá, nemůže dotknout. Relevantní v tomto směru nejsou ani úvahy žalobkyně o tom, že by případní noví vlastníci nabyli vlastnického práva k nemovitosti v dobré víře; dobrá víra případných nabyvatelů dané nemovitosti o tom, že ji řádně nabyli od dosavadních vlastníků této nemovitosti, tj. od osob zúčastněných na řízení a) a b), se nemůže vztahovat k jejímu veřejnoprávnímu režimu, tedy k tomu, že tato stavba rodinného domu byla provedena na základě souhlasu stavebního úřadu s jejím ohlášením, a následně byla v rozsahu, v jakém se odchylovala od tohoto ohlášení, pravomocně dodatečně povolena stavebním úřadem, nicméně rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného ve věci tohoto dodatečného povolení stavby byla následně zrušena výše uvedeným rozsudkem krajského soudu.

Co se týká zmínek žalobkyně o souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. SÚ 7919/07/HDR, č. j. SU/07/7973, je třeba poznamenat, že tento souhlas není předmětem nynějšího řízení, jak vyplývá již z napadeného rozsudku krajského soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009 – 212. Zde krajský soud v návaznosti na předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2012, č. j. 5 As 61/2010 – 174, vydaný v této věci, rovněž konstatoval, že proti souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby bylo možné brojit pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., která ovšem v této věci nebyla podána, a tedy předmětem současného řízení je pouze otázka, v jakém rozsahu se skutečně provedená stavba odchýlila od stavby ohlášené a zda lze v tomto rozsahu stavbu dodatečně povolit, přičemž zákonnost samotného souhlasu s ohlášenou stavbou již není možné v tomto řízení zpochybňovat. Navíc, jak již bylo řečeno, ani v souvislosti s těmito otázkami nehraje případná změna vlastníků předmětné nemovitosti žádnou roli.

Návrh na předběžné opatření dle § 38 s. ř. s. proto soud jako nedůvodný zamítl.

Návrh na nařízení předběžného opatření podléhá dle položky 5 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1000 Kč. Poplatková povinnost za návrh na nařízení předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek v souvislosti s rozhodnutím soudu o tomto návrhu [§ 4 odst. 1 písm. h) citovaného zákona]. Proto zdejší soud ve výroku II. tohoto usnesení uložil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek za uvedený návrh. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud žalobkyni lhůtu v délce tří dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 7 odst. 1 větou druhou zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Soudní poplatek lze zaplatit:

- doručení přiloženého tiskopisu s vylepenými kolky Nejvyššímu správnímu soudu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050405813**.

V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na přiložený tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej ve stanovené lhůtě Nejvyššímu správnímu soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

V Brně dne 10. září 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: